

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/61/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013201003
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013201003.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130, zastúpený Beňo & partners, Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 10. septembra 2013 č. SK/0088/99/2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/44/2013-95 zo dňa 29. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/44/2013-95 zo dňa 29. apríla 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č. k. 1S/44/2013-95 zo dňa 29.4.2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 10.9.2013 č. SK/0088/99/2013, v spojení s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 14.12.2012, č. P/0310/07/12, žiadajúc ich zrušenie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup

správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa alebo zákon č. 250/2007 Z.z.) v spojení s § 2 písm. a/, i/, p/, r/, ďalej v spojení s § 3 ods. 1, 3, s § 4 ods. 1, písm. c/, s § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ uvedeného zákona. Súčasne krajský súd zákonnosť rozhodnutia žalovaného posudzoval v intenciách § 1 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z. alebo zákon o spotrebiteľských úveroch) v spojení s § 2 písm. a/, b/, d/, g/, h/, i/ s § 4 ods. 1, písm. a/, b/ c/ g/, s § 15 ods. 1, písm. a/, b/ uvedeného zákona a súčasne v intenciách ustanovení § 52 ods. 1, 2 v spojení s § 53 ods. 1, 2, 4 písm. a/, d/, ods. 5 a 10 a s § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (OZ), postupom v zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcich správne súdnictvo.

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že Slovenská obchodná inšpekcia Inšpektorát slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj rozhodnutím zo dňa 14.12.2012 č. P/0310/07/12 po spojení vecí vedených pod sp. zn. P/0310/07/12, P/0311/07/12, P/0312/07/12 na spoločné konanie, vedené pod sp. zn. P/0310/07/12 rozhodla tak, že žalobcovi pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z., zistené pri kontrolách dňa 20.9.2012, 21.9.2012 a 28.9.2012 vykonaných v sídle inšpektorátu SOI so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zameraných na prešetrenie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom pod vyššie uvedenými číslami vo veci spotrebiteľských úverov poskytovaných účastníkom konania na základe zmluvy a Zmluvy o zabezpečení č. 120113040 zo dňa 19.8.2011, č. 120113399 zo dňa 16.9.2011 a č. 120112920 zo dňa 12.8.2011, podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložila žalobcovi pokutu vo výške 30.000 eur, ktorú bol žalobca povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia; o odvolaní žalobcu proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 10.9.2013 č. SK/0088/99/2013 tak, že podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) a podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd mal preukázané, že dňa 20.9.2012, 21.9.2012 a 28.9.2012 inšpektori prvostupňového správneho orgánu vykonali kontroly, ktoré boli zamerané na dodržiavanie príslušných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a to prešetrenie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom pod sp. zn. PO 537/12, PO 307/12 a PO 501/12.

Z listinných dôkazov pripojených v spise a to kúpnej zmluvy uzavretej dňa 19.8.2011 medzi spoločnosťou Autocentrum AAA Auto a.s., a spotrebiteľom - pisateľom podnetu PO 537/12 považoval krajský súd za nesporné, že predajca a spotrebiteľ sa dohodli na predmete kúpnej zmluvy - ojazdené motorové vozidlo zn. VW, model Polo, na kúpnej cene predmetu kúpnej zmluvy v sume 6.323, 00 eur, na časti kúpnej ceny (zálohy) zaplatenej pri podpise kúpnej zmluvy v sume 2.592,43 eur, na doplatku zvyšnej časti kúpnej ceny v sume 3.730,57 eur a na tom, že doplatok zvyšnej časti kúpnej ceny v sume 3.730,57 eur bude zaplatený prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 120113040 uzatvorenej medzi kupujúcim a obchodnou spoločnosťou žalobcu. Zo zmluvy a Zmluvy o zabezpečení č. 120113040 zo dňa 19.8.2011 krajský súd zistil opis predmetu financovania A - osobné ojazdené motorové vozidlo zn. Volkswagen Polo 1,4 TDI Condortline, kúpna cena predmetu financovania A v sume 6.323,00 eur, kúpna cena predmetu financovania B v sume 476,00 eur, celková výška úveru v sume 6.000, 69 eur s tým, že spotrebiteľ podpisom zmluvy a zmluvy o zabezpečení berie na vedomie, že

úver pozostáva z doplatku kúpnej ceny predmetu financovania A v sume 3.730,57 eur, z predmetu financovania B v sume 476,00 eur a z nákladov spojených s poskytovaním pôžičky v sume 1.794,12 eur. Považoval za preukázané, že v uvedenej zmluve chýba identifikácia predmetu financovania B a identifikácia nákladov spojených s poskytovaním pôžičky, na ktoré sa viazaný spotrebiteľský úver (§ 15) vzťahuje a ročná percentuálna miera nákladov je v tejto zmluve uvedená v hodnote 15, 7 %. Z obsahu štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere Quatro Car krajský súd zistil, že ide o viazaný spotrebiteľský úver s výškou úveru v sume 6.000,69 eur, opis tovaru predmetu financovania A, totožný ako v zmluve a zmluve o zabezpečení, predajnú cenu tovaru predmetu financovania A v sume 6.323,00 eur, akontáciu v sume 2.592,43 eur, predajnú cenu predmetu financovania B v sume 476, 00 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov v hodnote 15,7 %, formulár neobsahuje opis tovaru alebo služby predmetu financovania B v sume 476,00 eur, ani identifikáciu nákladov spojených s poskytnutím pôžičky v sume 1.794,12 eur.

Z kúpnej zmluvy zo dňa 12.8.2011 uzatvorenej medzi spotrebiteľom - pisateľom podnetu PO 307/12 a predajcom krajský súd zistil, že spotrebiteľ a predajca sa dohodli na predmete kúpnej zmluvy - ojazdené motorové vozidlo zn. Škoda, model Octavia, na kúpnej cene v sume 13.506,00 eur, na výške preddavku na kúpnu cenu zaplateného pri podpise kúpnej zmluvy v sume 4.051,80 eur a na tom, že zvyšná časť kúpnej ceny v sume 9.454,20 eur bude predajcovi zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 120112920 uzatvorenej medzi kupujúcim a žalobcom. Zo zmluvy a Zmluvy o zabezpečení č. 120112920 zo dňa 12.8.2011 krajský súd zistil opis tovaru predmetu financovania A- osobné ojazdené motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 1,9 TDI Collection, kúpna cena predmetu financovania A v sume 13.506,00 eur, kúpna cena predmetu financovania B v sume 543,00 eur, celková výška úveru v sume 13. 006,60 eur s tým, že spotrebiteľ podpisom zmluvy a zmluvy o zabezpečení berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A vo výške 9.454,20 eur, kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 543,00 eur a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 3.009,40 eur. Súčasne zistil, že v uvedenej zmluve chýba opis tovaru alebo služby predmetu financovania B, na ktoré sa spotrebiteľský úver vzťahuje a identifikácia nákladov spojených s poskytnutím pôžičky s tým, že v tejto zmluve účastník konania deklaruje ročnú percentuálnu mieru nákladov v hodnote 13,7 %. Z obsahu formulára vzťahujúceho sa k k uvedenej zmluve č. 120112920 zo dňa 12.8.2011 krajský súd zistil druh úveru - viazaný spotrebiteľský úver, výška úveru v sume 13.006,60 eur, opis tovaru predmetu financovania A a jeho kúpna cena v sume 13.506,00 eur, výška akontácie zaplatenej pri podpise zmluvy v sume 4051,80 eur, predajná cena predmetu financovania B v sume 543,00 eur (bez popisu tovaru alebo služby) a ročná percentuálna miera nákladov v hodnote 13,7 %; formulár neobsahuje identifikáciu nákladov spojených s poskytnutím pôžičky v sume 3.009,40 eur.

Krajský súd mal ďalej preukázané, že v prípade spotrebiteľa - pisateľa podnetu PO 501/12 z kúpnej zmluvy zo dňa 16.9.2011 sa spotrebiteľ a predajca dohodli na predmete kúpnej zmluvy - ojazdené motorové vozidlo zn. KIA model Ceed, na kúpnej cene predmetu kúpnej zmluvy v sume 6.232,99 eur, na výške zálohy zaplatenej pri podpise zmluvy v sume 2.430,87 eur a na výške doplatku kúpnej zmluvy v sume 3.802,12 eur, ktorá bude predajcovi zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č. 120113399 uzatvorenej medzi kupujúcim a žalobcom. Zo zmluvy a Zmluvy o zabezpečení č. 120113399 zo dňa 16.9.2011 krajský súd zistil opis tovaru predmetu financovania A- osobné ojazdené motorové vozidlo zn. KIA Ceed 1,6 CVVT Extra, kúpna cena predmetu financovania A v sume 6.233,00 eur, kúpna cena predmetu financovania B v sume 515,00 eur, výška úveru 6.599,44 eur s tým, že spotrebiteľ podpisom zmluvy a zmluvy o zabezpečení berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A vo výške 3.802,13 eur, kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 515,00 eur a náklady spojené s poskytovaním pôžičky vo výške 2.282,31 eur a aj v tomto prípade uvedená zmluva neobsahuje opis tovaru alebo služby predmetu financovania B a opis resp. identifikáciu nákladov spojených s poskytnutím pôžičky, v tejto zmluve účastník konania spotrebiteľovi deklaruje ročnú percentuálnu mieru nákladov v hodnote 14,34 %. Formulár k predmetnej zmluve o úvere obsahuje druh spotrebiteľského úveru - viazaný spotrebiteľský úver, výšku úveru v sume 6.599,44 eur, opis predmetu financovania A a jeho kúpnu cenu v sume 6.233,00 eur, výšku akontácie zaplatenej spotrebiteľom pri podpise zmluvy v sume 2.430,87 eur,

predajnú cenu predmetu financovania B - bez opisu tovaru alebo služby a bez bližšej identifikácie a ročnú percentuálnu mieru nákladov v hodnote 14,34 %; formulár neobsahuje opis ani identifikáciu nákladov v sume 2.282,31 eur spojených s poskytnutím pôžičky.

Krajský súd konštatoval, že z uvedených zmlúv a zmlúv o zabezpečení úveru, ktoré sú uzatvárané v ten istý deň je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ide o vzájomne závislé spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pri tom istom rokovaní a ktoré tvoria jeden obchodný celok. Kúpna zmluva obsahuje zhodný prejav vôle spotrebiteľa a predajcu spotrebiteľským úverom výhradne financovať predmet kúpnej zmluvy teda predmet financovania A, v daných prípadoch kúpa motorového vozidla ako doplatok kúpnej ceny. Kúpna zmluva však neobsahuje predmet financovania B, či službu, náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré podľa zmluvy a zmluvy o zabezpečení majú byť financované spotrebiteľským úverom, Mal za to, že je bez akýchkoľvek pochybností, že v zmluve o zabezpečení chýba zhodný prejav vôle zmluvných strán o výške úveru, spotrebiteľa sumu úveru pozostávajúcu z predmetu financovania A, teda doplatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, ale aj s ceny predmetu financovania B a z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu podmienok, podpisom zmluvy berie iba na vedomie. Krajský súd ďalej uviedol, že v zmluvných dokumentoch a to v kúpnej zmluve, v zmluve a v zmluve o zabezpečení, v predzmluvnom formulári chýba opis tovaru alebo služby, ktoré tvoria predmet financovania B a nákladov spojených s poskytnutím pôžičky a pokiaľ ide o hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov táto je vypočítaná zo sumy úveru navýšenú o predmet financovania B a o náklady spojené s poskytnutím pôžičky. Mal za to, že rovnako žalobca nepreukázal, že pred uzatvorením zmluvy o sprostredkovateľskom úvere podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľa boli informovaní o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru prostredníctvom formulára.

Krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený dostatočne a právny názor žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu je správny. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalobca svojim konaním porušil zákaz používania nekalej obchodnej praktiky, keď bolo preukázané, že kúpna zmluva aj zmluva o sprostredkovateľskom úvere vznikli pri tom istom rokovaní a z kúpnej zmluvy bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že doplatky kúpnej ceny mali byť doplatené predávajúcim z pôžičky, ktorú mu na ten účel mal poskytnúť žalobca, ktorá však predstavovala bez špecifikácie sumy tak ako sú citované z predložených dokladov. Krajský súd ďalej konštatoval, že v preskúmvanej veci niet žiadnych pochybností o tom, že v súvislosti s aplikáciou § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z. je treba zmluvy, ktoré boli predmetom kontroly považovať za spotrebiteľské zmluvy a že je nevyhnutné v konaní aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, poukazom na právnu úpravu ustanovenú § 52 ods. 1, 2 OZ, ako aj právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 53 ods. 1, 2, 4 písm. a/, d/, ods. 5 a 10 a § 54 ods. 1, 2 OZ, ktorú právnu úpravu citoval. V súvislosti s nekalými obchodnými praktikami podnikateľov voči spotrebiteľom krajský súd dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora 6 komory z 19.12.2013, sp. zn. C 281/12 citujúc jeho právny záver.

Podľa názoru krajského súdu z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že správne orgány v konaní postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 7 ods. 1, 2 zákona č.250/2007 Z.z. krajský súd konštatoval že správne orgány porušenie právnej povinnosti správne posúdili v zmysle ustanovení zákona č.250/2007 Z.z., ako aj v súlade s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z.. keď z listinných dôkazov pripojených v administratívnom spise je nesporné, že žalobca spotrebiteľov neinformoval pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale ani o zmluvách o spotrebiteľskom úvere jednoznačne, určito a jasne o podstatných podmienkach zmlúv, čo značne obmedzilo spotrebiteľa v schopnosti urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácii neurobil.

Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 24 a v § 26 zákona č. 250/2007 Z.z. krajský súd konštatoval, že výška uloženej sankcie je vecou správneho uváženia správneho orgánu a podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov, pričom súd účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia neposudzujem. Podľa názoru

krajského súdu správne orgány postupovali v súlade so zákonom, ak za nekalú obchodnú praktiku žalobcovi uložili pokutu vo výške 30.000 eur, pričom jej výšku v súlade s ustanovením § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa odôvodnili.

Záverom krajský súd konštatoval, že rozhodnutia boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov v spojení s § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca v konaní úspech nemal a žalovaný aj pri úspechu v konaní zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne, ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol v zmysle žalobného petitu.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci nesprávne. Vyslovil názor, že vo veci bol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p., nakoľko správny orgán konanie žalobcu, ktoré nie je v rozpore so žiadnym predpisom právneho predpisu, nesprávne právne posúdil ako nekalú obchodnú praktiku a postihol ho za toto konanie sankciou navyše v neprimeranej výške. Dôvodil, že ním uvádzané žalobné dôvody sú dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a súd prvého stupňa nesprávne ustálil skutkový stav a dospel k nesprávnym právnym záverom. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa ohľadom určitosti, zrozumiteľnosti nákladov úveru. Zdôraznil, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky uvedené na spotrebiteľskej zmluve o úvere o zabezpečení nie sú nákladmi spotrebiteľa, táto peňažná suma je súčasťou celkového úveru, ktorý spotrebiteľ dostáva od žalobcu za podmienok dohodnutých v zmluve a táto peňažná suma nemôže byť súčasne úverom aj nákladom spotrebiteľa. Výtýkal súdu prvého stupňa, že nezrušil rozhodnutie žalovaného aj z dôvodu, že žalovaný sa nevyporiadal s odvolacími námietkami žalobcu v odvolacom správnom konaní. Uviedol, že opätovne poukazuje na svoje žalobné dôvody. Žalobca rozpisal odvolacie dôvody do šiestich bodov.

V prvom bode žalobca zdôvodňoval nezákonnosť rozhodnutia žalovaného o uložení sankcie za nesprávne uvedenie výšky celkovej výšky úveru podľa § 2 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej len ZosÚ) v zmluve o spotrebiteľskom úvere označenú ako výšku úveru celkom. Nezákonnosť videl v tom, že žalovaný uložil sankciu žalobcovi v rozpore s § 2 písm. d/,g/, l/ a § 15 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. v nadväznosti na § 3 ods. 1, § 3 ods. 4 a § 32 správneho poriadku. Zdôraznil, že žiaden predpis platný na území SR žiadnym spôsobom nelimituje, čo má alebo čo nesmie tvoriť súčasť istiny úveru, poukazom na to, že nákladmi spotrebiteľa je tá suma peňažných prostriedkov, ktorú je dlžník povinný vrátiť nad istinu úveru/ pôžičky a je výlučne na rozhodnutí spotrebiteľa, ktorý žiada o poskytnutie úveru svojho budúceho veriteľa o akú výšku úveru má záujem. Tvrdil, že úver bol poskytnutý na financovanie kúpy konkrétneho tovaru (doplatok kúpnej ceny motorového vozidla), financovanie kúpy predmetu financovania B (doplnkového tovaru) a na financovanie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) a to v súlade s § 15 ZosÚ. Uviedol, že prostriedky poskytnuté na financovanie predmetu financovania B boli poskytnuté spotrebiteľom na základe jeho vzájomného dojednania s predávajúcim a to v osobitnom spotrebiteľskom záväzkovom vzťahu, kontrolované zmluvy sú vzájomné závislými spotrebiteľskými zmluvami jednak s kúpnyimi zmluvami predmetom, ktorých bola kúpa predmetu financovania A, ako aj so spotrebiteľskými zmluvami uzatvorenými medzi spol. Autocentrum AAA Auto, a.s., ako predávajúcim alebo poskytovateľom predmetov, ktorých bolo dodanie doplnkového tovaru alebo doplnkových služieb od spol. Autocentrum AAA Auto, a.s.. Ďalej uviedol, že žalobca nie je účastníkom ani jedného z vyššie uvedených záväzkových vzťahov, predmety kúpy (predmet financovania A) a predmetný doplnkový tovar/ služby (predmet financovania B) výhradne len financuje a to na základe výslovného prejavu vôle spotrebiteľa a nakoľko žalobca nie je zmluvnou stranou

predmetných osobitných spotrebiteľských záväzkových vzťahov dojednaných medzi spol. Autocentrum AAA Auto, a.s., a predmetnými spotrebiteľmi, nedisponuje uvedenými dohodami na preukázanie existencie daných záväzkových vzťahov, avšak disponuje faktúrami vystavenými spol. Autocentrum AAA Auto, a.s., predmetom ktorých sú aj tovary a služby tvoriace predmet financovania B, ktoré ako dôkaz predložil v správnom konaní. Poukázal na to, že o celkovej výške súčtu všetkých troch položiek (výške predmetu financovania A, výške predmetu financovania B a výške nákladov spojených s poskytnutím pôžičky) boli spotrebiteľia výslovne informovaní. Tvrdil, že výška úveru celkom bola jasne a zrozumiteľne uvedená v predmetných kontrolovaných zmluvách o spotrebiteľských úveroch, ako aj v predzmluvných formulároch. Namietal, že správne orgány nie sú oprávnené tvrdiť určité skutočnosti, že sú v rozpore so zákonom a brať ich za preukázané bez náležitého právneho posúdenia danej skutočnosti a náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia. Zdôraznil, že žalovaný nesprávne právne posúdil dojednanie žalobcu so spotrebiteľom ohľadne celkovej výšky spotrebiteľského úveru.

Žalobca videl nezákonnosť rozhodnutia žalovaného po druhé v otázke posúdenia údajného uvedenia spotrebiteľov žalobcom do omylu a to jednak v otázke hlavného predmetu plnenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a taktiež v otázke výšky odplaty spotrebiteľa za žalobcom poskytnutý úver. Mal za to, že žalovaný udelil sankciu v rozpore s § 49a OZ v spojení s § 2 písm. d/,g/,l/ a § 15 ZosÚ a § 59 správneho poriadku. Dôvodil, že je zrejmé, že vo všetkých kontrolovaných spotrebiteľských zmluvách jasne a v súlade so zákonom je uvedená celková výška úveru v zmysle § 2 písm. l/, celková čiastka úveru v zmysle § 2 písm. h) ako aj výška RPMN v zmysle § 2 písm. i/. Mal za to, že tvrdenie žalovaného ohľadom uvádzania spotrebiteľa do omylu v súvislosti s cenou spotrebiteľského úveru sa neopiera o žiadne právne relevantné zistenia a udelenie sankcie za toto údajné porušenie je taktiež nezákonné. Vyslovil názor, že výpovede spotrebiteľov je možné považovať za tendenčné.

Po tretie žalobca videl nezákonnosť rozhodnutia žalovaného v otázke posúdenia údajnej neexistencie zhodného prejavu vôle zmluvných strán kontrolovaných spotrebiteľských zmlúv o výške úveru a to v dôsledku toho, že súhlas zo strany spotrebiteľa mal byť daný vo forme štandardnej zmluvnej podmienky, čo žalovaný považoval za nezákonné. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalobca videl v porušení § 43c a § 44 OZ., v nadväznosti na § 3 ods. 1 a § 32 správneho poriadku. Považoval za nepodložené a nepreskúmateľné tvrdenie správneho orgánu, že žalobca v kontrolovaných zmluvách nedisponuje so zhodným prejavom vôle spotrebiteľov s ohľadom celkovej výšky spotrebiteľského úveru, keď v každej z kontrolovaných zmlúv žalobca uviedol presnú celkovú výšku a menu spotrebiteľského úveru v zmysle zákona. Poukázal na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere s uvedenou výškou poskytnutého úveru spotrebiteľia vyslovili súhlas tým, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere vlastnoručne podpísali. Vyslovil názor že v zmysle uvedeného žalobca disponuje so slobodným, vážnym, určitým a zrozumiteľným prejavom vôle spotrebiteľov byť s otázkou celkovej výšky spotrebiteľského úveru (istiny úveru) viazaný v zmysle § 43c OZ., a preto sankciu za údajné porušenie spotrebiteľského práva v tejto časti bez akéhokoľvek odôvodnenia považoval v rozpore s § 3 ods. 1 a § 32 správneho poriadku.

Žalobca videl nezákonnosť rozhodnutia žalovaného po štvrté v otázke posúdenia nesplnenia povinností v zmysle § 4 ods. 2 ZosÚ (neposkytnutie spotrebiteľovi informácii o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere a to nepreukázaní, že predmetný formulár bol spotrebiteľovi pred podpisom zmluvy odovzdaný a že obsahoval nepravdivé údaje). Namietal, že rozhodnutie žalované má vady podľa § už 3 ods. 4 správneho poriadku, majúc zato, že žalovaný udelil sankciu bez toho, aby relevantne a hodnoverne preukázal porušenie zákona žalobcom. Poukázal na to, že zákon iba ukladá žalobcovi ako veriteľovi povinnosť poskytnúť spotrebiteľovi informácie v zmysle § 4 ods. 1 ZosÚ vo forme podľa § 4 ods. 2 cit. zákona v dostatočnom časovom predstihu pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej poukazom na skutkové zistenia, preukazujúce zmluvné dojednanie, uviedol, že preukázal skutočnosť, že formulár v zmysle § 4 ods. 2 ZsoÚ spolu so všetkými jeho náležitosťami v zmysle § 4 ods. 1 ZsoÚ bol spotrebiteľovi riadne pred podpisom zmluvy odovzdaný a spotrebiteľia ho zároveň prevzali, teda povinnosť podľa § 4 ZsoÚ si žalobca riadne a včas splnil a udelená sankcia žalovaným je nezákonná. Výtýkal žalovanému, že v tejto časti nesprávne zistil skutkové okolnosti, čím porušil procesnú zásadu správneho konania v zmysle § 3

správneho poriadku a to zásadu materiálnej pravdy.

Žalobca videl nezákonnosť rozhodnutia žalovaného po piate v otázke posúdenia správnosti výpočtu RPMN a to z dôvodu, že v tejto časti žalovaný potvrdil sankciu udelenú prvostupňovým orgánom bez toho, aby sa s odvolacími dôvodmi žalobcu dostatočne vyporiadal, čím porušil § 59 ods. 1 správneho poriadku. Výtýkal žalovanému, že s odvolacími dôvodmi žalobcu v časti posúdenia správnosti výpočtu RPMN sa relevantne nevyporiadal, pretože k nim nezaujal žiadne stanovisko. Poukazom na skutkové okolnosti týkajúce sa predmetných zmlúv o spotrebiteľských úveroch žalobca opätovne uviedol, že žiaden právny predpis platný na území Slovenskej republiky taxatívne neustanovuje, čo konkrétne môže tvoriť istinu úveru, a teda čo môže byť prostredníctvom istiny úveru financované, z čoho vyplýva, že celkové výšky spotrebiteľských úverov v jednotlivých kontrolovaných zmluvách sú uvedené správne, a teda aj súvisiaci výpočet RPMN v spotrebiteľských úverov je vypočítaný správne. Namietal, že v tejto časti rozhodnutie žalovaného ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového orgánu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a súčasne je v rozpore s povinnosťou správneho orgánu v zmysle § 59 ods. 1 správneho poriadku, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Žalobca videl nezákonnosť rozhodnutia žalovaného po šieste v otázke posúdenia § 9 ods. 2 písm. h/ ZsÚ v nadväznosti na § 3 ods. 1 správneho poriadku a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazom na konkrétne skutkové zistenia týkajúce sa predmetných zmlúv o spotrebiteľských úveroch žalobca vyslovil názor že v súlade s § 9 ods. 2 písm. h/ ZsÚ opísal v zmluve o spotrebiteľskom úvere tovar a službu, na ktorý sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje a následne v súlade s § 15 ZsÚ poskytol spotrebiteľovi spotrebiteľský úver na ním stanovený účel, ktorý je jasne a zrozumiteľne vyjadrený v kontrolovanej zmluve, s ktorou spotrebiteľ prejavil výslovný súhlas. Trval na tom, že porušenia zákona sa nedopustil a v plnom rozsahu naplnil dikciu § 9 ods. 2 písm. h) v nadväznosti na § 15 ZsÚ.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s dôvodmi uvedeným v odvolaní žalobcu. Trval na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení k žalobe. Vyslovil názor, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť druhostupňového rozhodnutia vydaného v správnom konaní ako aj napadnutého rozsudku krajského súdu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 10.9.2013 č. SK/0088/99/2013, v spojení s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 14.12.2012, č. P/0310/07/12, a následne ich zrušenia.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom

v rámci odvolacieho konania skúmal aj zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ako aj zákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť postupu žalovaného správneho orgánu.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného, odvolací súd mal preukázané, že preskúmaným rozhodnutím zo dňa 10.9.2013 č. SK/0088/99/2013, žalovaný odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 14.12.2012, č. P/0310/07/12 zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj rozhodnutím zo dňa 14.12.2012, č. P/0310/07/12 podľa § 24 ods.1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložila žalobcovi pokutu vo výške 30.000 eur, pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z., zistené pri kontrolách dňa 20.9.2012, 21.9.2012 a 28.9.2012 vykonaných v sídle inšpektorátu SOI so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zameraných na prešetrovanie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom pod č. PO 537/12, PO 307/12, PO 501/12 vo veci spotrebiteľských úverov poskytovaných účastníkom konania na základe zmluvy a Zmluvy o zabezpečení č. 120113040 zo dňa 19.8.2011, č. 120113399 zo dňa 16.9.2011 a č. 120112920 zo dňa 12.8.2011.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta prvá, O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z..

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázať, že orgány dozoru sankcionovali žalobcu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z., keď žalobca v procese poskytovania spotrebiteľského úveru spotrebiteľovi postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil alebo mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax (§ 7 ods. 2, písm. a/, b/), ktorú zákonodarca zakazuje (§ 7 ods. 1).

Podľa čl. 1 ods.1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaná, demokratická a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou

v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmovacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1, 2 písm.a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z. zákaz predávajúceho (poskytovateľa služby) vykonávať obchodnú praktiku nekalo, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z.).

Podľa § 3 ods.1,3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 2, písm. b/, ods. 6, 8 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 52 ods.1,2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy,

ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 11 OZ spotrebiteľskej zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods. 1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia sa vypořiadal so zásadnými odvolacími námietkami žalobcu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca, ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platností týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 1, 2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť náležite oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu služby, na ktorú bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1, 4 písm. a/,d/, ods.5,11 OZ).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkami kladenými žalobcovi za vinu napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona č.250/2007 Z.z., keď v zmluvných podmienkach uvedených v zmluvách o spotrebiteľskom úvere (zmluva a zmluva o zabezpečení), ktorých obsah spotrebiteľa nemohli ovplyvniť, stanovil povinnosť spotrebiteľa zaplatiť poskytnutý úver v celkovej výške uvedenej istiny, ktorého výška predstavovala doplatok kúpnej ceny motorového vozidla - predmet financovania A vo výške uvedenej istiny, kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške uvedenej istiny a náklady spojené s poskytovaním pôžičky vo výške uvedenej istiny bez toho, aby žalobca so spotrebiteľom výšku úveru individuálne dohodol, resp. aby žalobca vopred pred podpísaním predmetnej zmluvy náležite spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. Zo skutkových okolností daného prípadu je zrejmé, že v kontrolovaných zmluvách a zmluvách o zabezpečení spotrebiteľa u spol. Autocentrum AAA Auto, a.s. , ktorý súčasne vo veci zmlúv a zmlúv o zabezpečení poskytovaného úveru konal ako sprostredkovateľ žalobcu, zakupovali motorové vozidlo v dohodnutej kúpnej cene, zaplatili zálohu kúpnej ceny motorového vozidla a zostatok kúpnej ceny mal byť zaplatený vo forme úveru, ktorý im mal poskytnúť žalobca. Žalobca ako veriteľ poskytol spotrebiteľom informácie o poskytovanom úvere formou predloženého formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorom mu predložil informácie o veriteľovi, o základných charakteristikách spotrebiteľského úveru, nákladoch na spotrebiteľský úver a ďalšie informácie. Z predloženého formulára však skutočnosť, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľov o náležitostiach úveru pozostávajúceho

z ceny za doplnkový tovar (predmet financovania B) a náklady za poskytnutie predmetného úveru nevyplyva. Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - poskytnutie úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z.z.). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedenými skutkami sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2, písm. a/,b/ zákona č. 250/2007 Z.z..

Odvolací súd preskúmajúc zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho využívajúc plnú jurisdikciu (§ 250i ods.2 O.s.p.) považoval námietku žalobcu, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ako aj žalovaným správnym orgánom, za právne nedôvodnú. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci odvolací súd taktiež považoval za nesporne preukázané, že žalobca so spotrebiteľmi uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez toho, aby ich náležite, so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa služby (spotrebiteľských úverov) spravodlivo očakávať, informoval o podmienkach poskytovaného úveru a zrozumiteľným spôsobom ich oboznámil s náležitosťami výšky poskytovaného úveru, ktorú mu poskytuje na zakúpenie tovaru a ktorú mu poskytuje na zaplatenie nákladov (poplatkov) za poskytnutie predmetného spotrebiteľského úveru.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval za nedôvodné tvrdenie žalobcu, že v danej veci je zrejmé, že vo všetkých kontrolovaných spotrebiteľských zmluvách jasne a v súlade so zákonom je uvedená celková výška úveru v zmysle § 2 písm. l, celková čiastka úveru v zmysle § 2 písm. h) ako aj výška RPMN v zmysle § 2 písm. i/, ako aj jeho tvrdenie, že tvrdenie žalovaného ohľadom uvádzania spotrebiteľa do omylu v súvislosti s cenou spotrebiteľského úveru sa neopiera o žiadne právne relevantné zistenia a že žiaden predpis platný na území Slovenskej republiky žiadnym spôsobom nelimituje, čo má alebo čo nesmie tvoriť súčasť istiny úveru. Odvolací súd k uvedenej námietke žalobcu konštatuje. Treba súhlasiť s tvrdením žalobcu, že žiaden predpis platný na území Slovenskej republiky žiadnym spôsobom nelimituje, čo má alebo čo nesmie tvoriť súčasť istiny úveru, avšak pokiaľ žalobca ako poskytovateľ služby poskytoval spotrebiteľovi úver, bolo jeho povinnosťou v zmluvy o úvere jednoznačne, jasne a zrozumiteľne uviesť z čoho výška úveru pozostáva, ktorú povinnosť si nesplnil, pričom nepostačuje len uvedenie celkovej výšky úveru.

Odvolací súd za nedôvodnú považoval tiež námietku žalobcu, že žalovaný nesprávne právne posúdil otázku zhodného prejavu vôle zmluvných strán kontrolovaných spotrebiteľských zmlúv o výške úveru, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere s uvedenou výškou poskytnutého úveru spotrebiteľa vyslovili súhlas tým, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere vlastnoručne podpísali, poukazom na to, že preukázal skutočnosť, že formulár v zmysle § 4 ods. 2 ZsoÚ spolu so všetkými jeho náležitosťami v zmysle § 4 ods. 1 ZsoÚ bol spotrebiteľovi riadne pred podpisom zmluvy odovzdaný a spotrebiteľa ho zároveň prevzali, teda povinnosť podľa § 4 ZsoÚ si riadne a včas splnil. Zo skutkových zistení danej veci vyplýva, že uvedené zmluvy a zmluvy o zabezpečení úveru sú uzatvárané v ten istý deň, ktorá samotná skutočnosť nastoľuje otázku, či žalobca ako poskytovateľ služby - úveru, postupoval s náležitou starostlivosťou zákonodarcom predpokladanou v zákone o ochrane spotrebiteľa pri oboznamovaní spotrebiteľa s náležitosťami zmluvy o poskytnutí úveru, keďže samotné odovzdanie formulára nie dôkazom o tom, že spotrebiteľ bol aj náležite oboznámený s podmienkami zmluvy o úvere. Výklad žalobcu k tejto otázke odvolací súd preto považoval za účelový. Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa predmetné kúpne zmluvy obsahujú zhodný prejav vôle spotrebiteľov a predajcu spotrebiteľským úverom výhradne financovať predmet kúpnej zmluvy teda predmet financovania A, v daných prípadoch kúpa motorového vozidla ako doplatok kúpnej ceny, avšak neobsahujú predmet financovania B, či službu, náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré podľa zmluvy a zmluvy o zabezpečení majú byť financované spotrebiteľským úverom, z čoho bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že v zmluvách o zabezpečení chýba zhodný prejav vôle zmluvných strán o výške úveru, poukazom na to, spotrebiteľa sumu úveru pozostávajúcu z predmetu financovania A, teda doplatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, ale aj s ceny predmetu financovania B a z nákladov

spojených s poskytnutím pôžičky vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu podmienok, podpisom zmluvy zobrali iba na vedomie.

Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že žalovaný sa relevantne nevyporiadal s jeho odvolacími dôvodmi v časti posúdenia správnosti výpočtu RPMN, odvolací súd považoval aj túto námietku za nedôvodnú. Povinnosťou odvolacieho správneho orgánu v odôvodnení rozhodnutia je dať odpoveď na zásadné otázky nastolené účastníkom konania v opravnom prostriedku. Zásadnou otázkou v preskúvanom odvolacom správnom konaní bolo, či správny orgán prvého stupňa v konaní o uloženie sankcie žalobcovi za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa správne zistil skutkový stav, skutkové okolnosti správne posúdil a rozhodnutie náležite odôvodnil. Z odôvodnenia žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu vyplýva, že žalovaný rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa preskúmal v celom rozsahu a dal odpoveď k zásadným námietkam žalobcu vznesených v jeho opravnom prostriedku. Pokiaľ žalovaný nedal výslovnú odpoveď k uvedenej vznesenej námietke žalobcu, táto skutočnosť nemá za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány v konaní postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku, vo veci zistil riadne skutkový stav, vyplývajúci z administratívneho spisu, skutkové okolnosti správne právne posúdili v zmysle ustanovení zákona č.250/2007 Z.z., ako aj v súlade s ustanoveniami zákona č. 129 /2010 Z.z., keďže z listinných dôkazov pripojených v administratívnom spise je nesporné, že žalobca spotrebiteľov s potrebnou starostlivosťou, zákonodarcom v zákone o ochrane spotrebiteľa predpokladanou, neinformoval pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to ani v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, jednoznačne, určito a jasne o podstatných podmienkach zmlúv, čo značne obmedzilo spotrebiteľov v schopnosti urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácii neurobili, správne orgány oboch stupňov preto vo veci rozhodli v súlade so zákonom, pričom svoje skutkové a právne závery aj náležite odôvodnili v odôvodnení rozhodnutí. Krajský súd tiež správne konštatoval, že výška uloženej sankcie je vecou správneho uváženia správneho orgánu a podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonov, pričom súd účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia neposudzujem. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako krajský súd, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom, ak za nekalú obchodnú prax žalobcovi uložili pokutu vo výške 30.000 eur, pričom jej výšku v súlade s ustanovením § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa dostatočne odôvodnili.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2, písm. f/ O.s.p.), a preto vchádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil, keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov tohto konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.